

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5214/2022
07.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Небојша Милосављевић адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Прокупље, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 762/21 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 762/21 од 10.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 762/21 од 10.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 166/2020 од 26.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да, на име накнаде штете услед задоцњења у исплати инвалидске пензије, исплати тужиоцу законску затезну камату на износ од 159.000,00 динара почев од доспелости прве рате - 01.06.2019. године, па све до коначне исплате. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 762/21 од 10.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П 166/2020 од 26.04.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је из свих законских разлога, благовремено изјавио посебну ревизију.

Посебна ревизија је изузетно правно средство предвиђено чланом 404. ЗПП. Наведеном одредбом прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла

побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду пресуде истог другостепеног суда Гж 767/18 од 01.11.2018. године (приложена уз тужбу) и Гж 1978/19 од 11.02.2021. године (приложена уз жалбу и ревизију), донете у истим чињенично-правним споровима којима је правноснажно усвојен тужбени захтев за накнаду штете, тужиочева посебна ревизија је дозвољена ради уједначавања судске праксе.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилац посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог од 06.03.2020. године утврђен је потпуни губитак радне способности тужиоца почев од 17.04.2019. године. Истим решењем тужиоцу је утврђено право на инвалидску пензију у најнижем износу од 14.338,72 динара која ће се исплаћивати од 17.04.2019. године (дана подношења захтева). Тужена је 26.03.2020. године исплатила тужиоцу заостале пензије у укупном износу од 159.208,40 динара. Вештачењем је обрачуната висина затезне камате од доспелости износа месечне пензије па до исплате, у укупном износу од 6.645,67 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили захтев којим је тужилац тражио накнаду штете у висини законске затезне камате на исплаћени износ пензија од 01.06.2019. године до дана њене исплате.

Одредбом члана 5. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању прописано је да се права из пензијског и инвалидског осигурања стичу, остварују и користе под условима и на начин утврђен тим законом. Ради се о личним правима (члан 6. став 1. Закона) која се не стичу по самом закону, већ одлуком - решењем туженог о признавању права на пензију, које се доноси на захтев осигураника. Тим решењем се, осим права на пензију, утврђује и њена висина. Због тога осигураник тек доношењем решења којим му је признато право на пензију стиче правни основ за своје потраживање. То потраживање пре доношења решења није, као такво, ни постојало а није било ни доспело. Тек са доношењем и правноснажношћу решења успоставља се правни основ за исплату пензије, па се од тог дана може расправљати о евентуалном задоцњењу у испуњењу обавезе и потраживању затезне камате.

У конкретном случају, решење о признавању права на пензију и њеној висини донето је 06.03.2020. године, а заостале пензије су исплаћене 26.03.2020. године. Имајући у виду да је одредбом члана 108. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању прописано да се пензије и новчане накнаде утврђују у месечним износима и исплаћују уназад, тужилац неосновано потражује затезну камату на износе пензије од 17.04.2019. године до исплате.

Следствено изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић